

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: D. V. T., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, č. j. MV-54344-3/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 24. 8. 2015, č. j. MV-54344-3/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-3420-47/ZR-2011, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 24. 8. 2015, č. j. MV-54344-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-3420-47/ZR-2011. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ukončil žalobci přechodný pobyt na území a podle § 87f odst. 3 téhož zákona stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky jeden měsíc od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že mu bylo povolení k přechodnému pobytu udělenou již před osmi lety jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, tedy jako otci nezletilého M. B., narozeného ... Na základě rozsudku o svěření nezletilého M. do výchovy babičky K. B. a na základě sdělení orgánu sociálně-právní ochrany dětí bylo se žalobcem zahájeno řízení o ukončení přechodného pobytu, v jehož průběhu babička nezletilého vypověděla, že žalobce se nechal do rodného listu nezletilého zapsat účelově, za úplatu a že není biologickým otcem dítěte. Dále uvedla, že žalobce za nezletilým občas jezdí, platí na něj alimenty, avšak jinak se jako otec nechová. Oba rodiče nezletilého naopak trvali na tom, že žalobce je jeho biologickým otcem a nejde o účelové otcovství, a vysvětlili, že babička vypovídala proti žalobci z toho důvodu, že se bála, aby soud nesvěřil nezletilého do výchovy otce, resp. aby si na něj otec nečinil nároky. Poté babička do protokolu připustila nepravdivost svých tvrzení s tím, že byla navedena lidmi z rodiny a dalšími lidmi, a dodala, že není pravda, co tvrdí orgán sociálně-právní ochrany dětí, a že žalobce syna pravidelně navštěvuje a zajímá se o něj. Na základě těchto zjištění bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalobou napadené rozhodnutí obsahující závěr, že vše bylo pouze účelové a mělo sloužit k tomu, aby žalobce získal povolení k pobytu. S tímto závěrem se žalobce neztotožnil.
3. S odkazem na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalobce konstatoval, že v něm upravená zásada materiální pravdy zavazuje správní orgány povinností rozhodovat toliko na základě dostatečně zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě existujících pochybností se správní orgány podle žalobce musí pokusit dalším šetřením tyto pochybnosti odstranit, a pokud to není možné, musí rozhodnout ve prospěch účastníka řízení. Jedině tak lze podle žalobce naplnit principy materiálního právního státu, na nichž je právní řád České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky založen. Žalobce poznamenal, že jde o obdobu principu *in dubio pro reo*, ve správním řízení spíše *in dubio pro libertate*, tedy v pochybnostech ve prospěch ochrany základních práv a svobod. Zdůraznil, že z výše uvedené rekapitulace je zjevné, že žalovaný rozhodl o ukončení jeho pobytu, ačkoli tvrzení o účelovosti vztahu bylo celé postaveno na vyjádření babičky, která své tvrzení sama označila za nepravdivé. Naopak žalobce a matka nezletilého po celé řízení účelovost jednání žalobce odmítali a nakonec i babička nezletilého opakovaně prohlásila, že žalobce syna navštěvuje a materiálně jej zajišťuje. Podle žalobce z toho nelze opodstatněně dovodit, že byla jednoznačně prokázána účelovost jeho otcovství, a jde spíše o akt libovůle správních orgánů než o projev spravedlnosti a zákonnosti. Žalobce dále považoval za velmi zmatečné, pokud z uvedených skutkových zjištění správní orgány jednostranně, na základě svých domněnek a toho, co se jim zdálo pravděpodobné, dovodily účelovost jednání žalobce. Dodatečně negovanému tvrzení babičky nezletilého, stojícímu v rozporu s tvrzením žalobce i matky nezletilého, nejde podle žalobce přikládat váhu v rozsahu, že by postačovalo k ukončení pobytu žalobce. Vzhledem k tomu, že správní orgány ani jasně a logicky neuvedly, proč bylo takto naprosto nedostatečné skutkové zjištění postačující k vydání napadeného rozhodnutí, pokládal žalobce obě uvedená rozhodnutí za nepřezkoumatelná, tj. vydaná v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

4. Žalobce dále označil napadené rozhodnutí za nepřiměřené, když žalovaný nesprávně posoudil míru, rozsah a závažnost možných dopadů důsledků rozhodnutí do soukromé sféry žalobce a jeho rodiny. Žalobce připomněl, že v řízení opakovaně tvrdil, že kromě nezletilého M., který je občanem České republiky a o něhož prokazatelně pečuje a navštěvuje jej, má na území vytvořeno velmi intenzivní rodinné a pracovní zázemí. Žalobce zde žije se svou manželkou T. T. H., narozenou „X“, a jejich nezletilou dcerou H. A. T., narozenou „X“, dne „X“ se mu narodila druhá dcera H. P. T. Manželka i nezletilé děti mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, tedy nejvyšší pobytový status, jaký lze cizinci udělit. Na území České republiky žije i bratr žalobce s rodinou. Žalobce je vlastníkem rodinného domu na adrese „X“, kde s rodinou žijí, v České republice podniká jako osoba samostatně výdělečně činná a touto aktivitou materiálně zajišťuje celou rodinu, všechny své děti, včetně nezletilého M., kdy rodina je na něm závislá. Konstatoval, že na území České republiky žije již deset let, má zde vytvořeno komplexní zázemí a ve Vietnamu by se neměl kam vrátit. Došlo by rovněž k rozvratu rodiny, která by nutně zůstala v České republice, kde jsou plně integrováni, mají zde funkční a široké zázemí a život zde je v zájmu nezletilých dětí. Žalobce namítal, že správní orgány se těmito argumenty vůbec nezabývaly a otázku přiměřenosti zcela pominuly, přestože jim povinnost zabývat se možným zásahem do základních lidských práv a svobod ukládá nejen § 2 správního řádu, ale také Listina základních práv a svobod, Ústava České republiky, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Úmluva o právech dítěte. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je v příkrém rozporu s § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, v rozporu s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jakož i s čl. 10 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a také s Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a odkázal na své rozhodnutí. Konstatoval, že žalobci byl povolen přechodný pobyt na území jako rodinnému příslušníkovi občana České republiky, tedy jako otci nezletilého M. B. Spisovým materiálem bylo podle žalovaného prokázáno, že žalobce nežije a nikdy nežil s nezletilým ani s jeho matkou ve společné domácnosti, nezletilý ho nezná a žalobce je pro něj cizí. Žalovaný se proto ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, který vycházel z dostatečných podkladů, podrobně se zabýval konkrétním jednáním žalobce a vyhodnotil je z pohledu zákonem stanovených podmínek. Skutkové závěry se podle žalovaného opírají zejména o rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 21 Nc 942/2008, a o sdělení orgánu sociálně-právní ochrany dětí ze dne 19. 4. 2011. Žalovaný poukázal na oprávnění a zároveň povinnost správního orgánu prvního stupně zkoumat, zda nedošlo zapsáním žalobce do rodného listu nezletilého dítěte k účelovému jednání. K tomu mu zákon o pobytu cizinců svěřuje potřebné nástroje, zejména provedení výsledku účastníků řízení. Žalovaný podotkl, že správní orgán prvního stupně opírá svůj závěr o účelově prohlášeném otcovství rovněž o svědecké výpovědi K. B. ze dne 5. 4. 2012 a 1. 7. 2014 a o výpovědi žalobce. Uzavřel, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí popsal, v čem spatřoval obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, a uvedl, jaké úvahy jej k tomu vedly, přičemž shromážděné podklady závěr o obcházení zákona podle žalovaného odůvodňují.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobci bylo dne 23. 7. 2008 uděleno povolení k přechodnému pobytu jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jako rodiči nezletilého M. B., narozeného „X“. Dne 4. 10. 2011 správní orgán prvního stupně oznámil žalobci zahájení řízení o zrušení předmětného povolení podle § 87f odst. 1 v návaznosti na § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to s odkazem na rozsudek o svěření nezletilého do výchovy a sdělení orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Z rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 21 Nc 942/2008, který nabyl právní moci dne 2. 1. 2009, vyplynulo, že soud svěřil nezletilého M. do výchovy babičky K. B., stanovil jí oprávnění a povinnost nezletilého zastupovat, uložil otci (žalobci) povinnost platit výživné 500 Kč měsíčně a matce R. B. uložil povinnost platit výživné 300 Kč měsíčně. V odůvodnění soud mimo jiné uvedl, že matrikový otec (žalobce) není skutečným otcem nezletilého, který bydlí od narození u své babičky. Podle sdělení Magistrátu města Mostu, odboru sociálně-právní ochrany dětí, ze dne 19. 4. 2011 babička K. B. podala návrh na svěření vnuka M. do výchovy ve chvíli, kdy se matka zdržovala v Anglii, a také proto, že nezletilý byl ve faktické péči babičky od narození. Magistrát upozornil na to, že podle zmíněného rozsudku matrikový otec (žalobce) není biologickým otcem nezletilého, a dodal, že žalobce kontakt s nezletilým nevyhledává, výživné hradí.
7. Podle sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 1. 12. 2011 bylo provedeno šetření na adrese „X“, přičemž bylo zjištěno, že na této adrese skutečně bydlí nezletilý M. B. se svou babičkou K. B., jejím přítelem panem S. a ještě s jedním dítětem. Ze sdělení paní B. a pana S. vyplynulo, že žalobce se nechal zapsat do rodného listu M. B. účelově, dcera paní B. jej nechala do rodného listu zapsat za úplatu. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobce platí výživné cca 500 Kč měsíčně složenkou a občas přijede do Mostu, ovšem nikoli podívat se na syna, ale promluvit si s paní B. a ujistit se, že je vše v pořádku; o syna nejví žádny zájem.

8. Svědkyně K. B. při výsledku konaném dne 5. 4. 2012 uvedla, že žalobce navštěvuje M., kupuje mu věci, posílá pravidelně alimenty, není špatný, svědkyně s ním nemá problémy. Svědkyně konstatovala, že se žalobce nechal dodatečně zapsat do rodného listu jejího vnuka M., není to jeho pravý otec, jako táta se nechová, jen posílá alimenty. Do dvou let M. k nim žalobce nejedl vůbec, teprve až poslední dobu začal jezdit k nim domů. Na otázku, jak často žalobce M. navštěvuje, svědkyně odpověděla, že za ním chodil jednou za čtrnáct dní, ale teď už se neobjevil asi tři měsíce, říkal, že chodí do práce. Když žalobce přijede, baví se jen se svědkyní a s jejím druhem, M. k němu nejde, ani ho nezná. M. říká táto svému vlastnímu otci M. S., neví, že má žalobce zapsaného v rodném listu jako otce. Žalobce jej nikdy nevzal za ruku, M. by k němu nešel, je pro něj cizí. Svědkyně uvedla, že si dělají z M. srandu, říkají mu: *Přišel tvůj táta a koupil ti věci*, a M. odpovídá: *To není můj táta, můj táta je M.* Svědkyně potvrdila, že žalobce vozí M. dárky, jsou to takové levné věci, třeba teplákovou soupravu, kterou dala do pračky a byly na ní samé chlupy, nebo boty, které jsou moc velké. Svědkyně na dotaz, kdo je biologický otcem M., zopakovala, že to je M. S. Vysvětlila, že v rodném listu není zapsán, protože dcera uvedla jako otce žalobce, kvůli penězům. Dodala, že dcera žije s M. S. ve společné domácnosti, má s ním další dvě děti (holčičky), které nevychovájí, protože jsou to *feťáci*. Holčičky žijí u sestry M. S. Kvůli fetování si svědkyně vzala vnuka M. k sobě, oni se o něj vůbec nestarali, svědkyně si ho vzala hned, jak ho její dcera porodila. K dotazu svědkyně doplnila, že její dcera dostala za zápis žalobce do rodného listu nějaké peníze, ale neřekla svědkyni kolik a nedala jí z toho *ani desetník*. O zápisu žalobce se svědkyně dozvěděla, až když její dcera rodný list přinesla. Podle svědkyně se její dcera se žalobcem nestýká, jednou ho viděla u svědkyně doma, když přišel na návštěvu, jen se pozdravili. Na otázku, zda jí žalobce přispívá finančně i mimo alimenty, svědkyně odpověděla, že jen jednou její druh nedostal včas příspěvek na bydlení, tak žalobci zavolala a on jí přivezl 5 000 Kč, které pak nechtěl zpátky. Daroval je svědkyni, aby je nevystěhovali i s dětmi z bytu. Svědkyně podotkla, že jinak mu neříká, stydí se.
9. Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2012, č. j. OAM-3420-19/ZR-2011, správní orgán prvního stupně zrušil platnost žalobcova povolení k přechodnému pobytu a stanovil mu lhůtu k vycestování. Toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, č. j. MV-73493-3/SO-2012, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně, aby doplnil dokazování.
10. Správní orgán opakovaně předvolával k výsledku svědkyni R. B., obálky obsahující předvolání ze dne 3. 9. 2014, ze dne 22. 9. 2014 i ze dne 13. 10. 2014 se však vrátily zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán prvního stupně proto dne 27. 10. 2014 nařídil předvedení svědkyně R. B. na 11. 11. 2014 v 10:00 hodin a požádal policii o jeho realizaci. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, přípisem ze dne 11. 11. 2014 sdělila, že uvedeného dne v 8:30 hodin provedla hlídka pobytovou kontrolu na adrese „X“, za účelem zjištění pobytu a předvedení R. B. Na této adrese byla přítomna její matka K. B., která uvedla, že dcera občas pobývá u ní, ale nemá adresu, na které by se zdržovala trvale. Dodala, že její dcera před 15 minutami odjela se S. M. do Ústí nad Labem na cizinecký úřad, vyzvedl je ten Vietnamec ohledně otcovství. Usnesení o předvedení vrátila policie zpět správnímu orgánu prvního stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 11. 11. 2014 vyplynulo, že v České republice pobývá od roku 2005 z důvodu podnikání, má zde syna M. B., narozeného „X“, manželku T. T. H. a dceru H. A. T., narozenou „X“. Syn žije v Mostě s babičkou a s matkou, žalobce bydlí s manželkou a dcerou v Děčíně. Na otázku, kde se nachází matka vašeho syna a co o ní víte, žalobce odpověděl, že bydlí v Mostě se synem a nepracuje. Žalobce přispívá synovi na výživu 500 Kč měsíčně. Na otázku, kdy naposledy viděl syna a jeho matku, žalobce odpověděl, že jeho matku viděl před měsícem a dítě také. Uvedl, že syna vidá pravidelně, chodí tam někdy dvakrát za měsíc, někdy jednou za měsíc. Žalobce předložil složenky na platby výživného a dodal, že pokud nějaký měsíc chybí, platil hotově babičce. Na otázku, kdy naposledy zaplatil nějakou částku na svého syna a jak proběhla úhrada, žalobce odpověděl, že to bylo v září 2014, když se syn připravoval do školy. Žalobce trval na tom, že je biologickým otcem M. K výše zmíněnému rozsudku poznamenal, že soud zřejmě vycházel z výpovědi babičky, která byla proti němu. Popsal, že babička nevěděla o jeho vztahu s matkou M., když spolu chodili. Seznámili se v roce 2006 v Mostě v herně Domino. Na otázku, kdo koho oslovil, žalobce uvedl, že snad to bylo z obou stran, potom za ní začal jezdit. V té době bydlela v sociální ubytovně ve V. Intimně se s ní stýkal asi pět měsíců, scházeli se v jedné herně, nahoře byl pokoj. Vztah ukončili asi po pěti měsících, protože s ním její matka nesouhlasila.
12. Svědkyně R. B. při výsledku dne 11. 11. 2014 na otázku, zda ji žalobce kontaktoval před její svědeckou výpovědí, odpověděla, že ji žalobce kontaktoval s tím, že navštěvuje syna, o výsledku spolu nehovořili. Potvrdila, že žalobce je biologickým otcem jejího syna M. Vysvětlila, že její matka si asi vsugerovala, že otcem je M. S., protože se styděla za to, že otcem je Vietnamec, byla zásadě proti tomu, aby byli spolu. Svědkyně popsala, že se S. nějakou dobu byla, ale on věděl, že dítě není jeho. S. také bydlel na ubytovně, tak si její matka myslela, že svědkyně je se S., ale ona byla se žalobcem. K okolnostem seznámení uvedla, že se seznámili v Dominu, což je hotel, diskotéka; rok seznámení si nepamatuje. Proběhlo to tak, že seděla v Dominu s kamarádovou sestřenkou, která chtěla, aby svědkyně u ní doma na tři dny pohlídala dítě. Pak tam přišel žalobce a kamarádka řekla, že pokud svědkyně bude hlídat, může tam s ní být i žalobce. To svědkyně odmítla. Žalobce pak za ní přijel na ubytovnu, pozval ji a svědkyně s ním šla na diskotéku, kde se dali dohromady. Potom se scházeli v Dominu. Na otázku, jak došlo k tomu, že je žalobce zapsán v rodném listu dítěte, svědkyně odpověděla, že když zjistila, že je těhotná, dala mu to vědět. Po porodu šla sama na úřad, dítě tam mělo příjmení B. Podruhé šel žalobce s ní a uznal otcovství. Na otázku právní zástupkyně žalobce, zda uznání otcovství chtěl žalobce nebo svědkyně, odpověděla, že to chtěla ona.
13. Ve správním spisu jsou dále založeny protokoly o výsledku žalobce a svědkyně K. B. ze dne 1. 7. 2014 v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobce uváděl podobné skutečnosti jako při výše popsaném výsledku uskutečněném dne 11. 11. 2014. Svědkyně vypověděla, že žalobce navštěvuje syna a při poslední návštěvě (asi před čtyřmi až šesti dny) se viděl i s její dcerou. Svědkyně vysvětlila, že její dcera se o svého syna nestarala již v době, kdy byl v peřince, tak si ho svědkyně vzala. Na otázku, zda ví, kde a při jaké příležitosti se její dcera a žalobce seznámili, svědkyně odpověděla, že to bylo v hotelu Domino v Mostě, kam dcera chodila hrát automaty. Svědkyně poznamenala, že žalobce její dceři dával nějaké peníze, asi 200 až 300 Kč. Svědkyně nevěděla, proč žalobce její dceři ty peníze dával, ani jestli museli platit za hotelový pokoj, kde se scházeli. Dodala, že v tom hotelu spolu i spávali. Když byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dceru asi pět měsíců těhotná, což svědkyně nevěděla, oznámila svědkyni, že chodí s Vietnamcem, za což jí svědkyně vynadala. Pak už na dceři bylo vidět, že je těhotná, a přiznala se, že dítě je žalobcovo. Svědkyně vyslovila domněnku, že od doby, kdy dceři vynadala, se s žalobcem nevidali. Ačkoli svědkyně věděla, že spolu mají dítě, se vztahem nesouhlasila, což byl podle ní důvod jejich rozchodu. Svědkyně konstatovala, že se žalobce o syna moc zajímá, nemůže říct jak často, ale často. Naposledy jej navštívil před čtyřmi až šesti dny, přinesl mu sladkosti a věci na sebe. Předtím mu koupil kolo, pořád mu něco kupuje, minule ho vzal do obchodu a nakoupil mu věci. Alimenty platí žalobce pravidelně, někdy dával peníze i hotově, platí od narození M., ale svědkyně nevěděla kolik. Uvedla, že se o M. starala prakticky od jeho narození, protože v té době bydlela s dcerou ve V. na ubytovně. Žalobce tam syna navštěvoval. Svědkyně si myslela, že byl za její dcerou i v porodnici. Nikdy spolu ale nebydleli, jen ji navštěvoval. Při poslední návštěvě dal žalobce svědkyni navíc 800 Kč M. na ovoce, protože má cukrovku, jinak pravidelně posílá 500 Kč, svědkyně si chodí pro peníze na poštu. Na otázku, zda může nějak komentovat poslední šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí, který dne 4. 2. 2014 zjistil, že se žalobce o syna nezajímá a nehradí výživné, svědkyně uvedla, že ji navedli lidi z její rodiny i cizí lidi, přičemž to, co uvedla při šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí dne 4. 2. 2014, nebyla pravda. K otázce, co může říct k tomu, že z výše uvedeného rozsudku lze vyčíst, že žalobce není biologickým otcem M., svědkyně zopakovala, že žalobce je jeho biologickým otcem. Dodala, že předtím mluvila nepravdu, protože k tomu byla navedena. Ohledně své dcery svědkyně uvedla, že je to *feťáčka*, ale není na drogách závislá dlouho, naučila se to až od svého nového přítele. Svědkyně dále opakovaně zmínila, že má sklerózu, nic si nepamatuje, málo si pamatuje, resp. má špatnou dlouhodobou paměť.

14. Správní orgán prvního stupně dále zjistil informace o dalších dětech R. B., narozené ... Podle příslušných výpisů měla R. B. v dané době tři děti: S. B., „X“, M. B., narozeného „X“, a K. B., narozenou „X“. Jako otec S. B. byl evidován Z. Y., narozený „X“, a K. B. neměla v evidenci uvedeného žádného otce.
15. Žalobce se dne 3. 12. 2014 prostřednictvím své právní zástupkyně seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedl k nim, že nejsou důvody pro zrušení přechodného pobytu, neboť
z provedených důkazů vyplývá, že žalobce je biologickým otcem M. B., stýká se s ním a řádně přispívá na jeho výživu.
16. Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-3420-47/ZR-2011, správní orgán prvního stupně ukončil žalobci přechodný pobyt na území podle § 87f odst. 1 a § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a stanovil mu lhůtu k vycestování. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 26. 8. 2015.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
19. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány neuvedly, proč bylo naprosto nedostatečné skutkové zjištění postačující k vydání napadeného rozhodnutí. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalobce by měl mít na paměti, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří dohromady jeden celek a nelze je posuzovat izolovaně. Správní orgány ve svých rozhodnutích zřetelně a srozumitelně vysvětlily, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházely a jak je hodnotily. Popsaly, proč považovaly výpověď svědkyně R. B. ze dne 11. 11. 2014 a svědkyně K. B. ze dne 1. 7. 2014 za nevěrohodné a poukázaly na rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 21 Nc 942/2008, sdělení Magistrátu města Mostu, odboru sociálně-právní ochrany dětí, ze dne 19. 4. 2011, sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 1. 12. 2011, výpověď svědkyně K. B. ze dne 5. 4. 2012, údaje z evidence obyvatel ohledně dětí R. B. a na skutečnost, že žalobce nikdy nežil s nezletilým M. B. ve společné domácnosti. Z těchto zjištění lze učinit jednoznačný závěr, že správní orgány naprosto dostatečně popsaly skutkový stav, který vnímaly jako dostatečně zjištěný, a proto nevznikl žádný důvod k tomu, aby uváděly, proč jejich podle žalobce nedostatečná skutková zjištění postačovala k vydání napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu je tudíž napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné. Soud má za to, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
20. K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly jeho argumenty týkajícími se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a otázku přiměřenosti zcela pominuly, soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie do soukromého a rodinného života cizince není v § 87f odst. 1 ani v § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 87f odst. 2 téhož zákona). Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Správní orgány proto nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nezkontrolovaly. Povinnost zkoumat tyto dopady přitom podle názoru soudu nelze dovozovat ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který hovoří toliko obecně o právu na respektování soukromého a rodinného života, aniž by ukládal posuzovat podmínky pro ukončení přechodného pobytu nad rámec kritérií stanovených zákonem, což ostatně podotkl i Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku. Stejný závěr pak platí i pro žalobcem zmiňovanou Listinu základních práv a svobod, Ústavu České republiky či Úmluvu o právech dítěte. Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, což pochopitelně nebrání případným oprávněným zásahům realizovaným při splnění zákonem jasně stanovených podmínek.
22. Lze tedy uzavřít, že nebylo nutno zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do rodinného a soukromého života žalobce. Tato povinnost podle názoru soudu nevyplyvá ani ze žalobcem zmiňovaného § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány zasáhly do práv žalobce jen v nezbytném rozsahu a naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců, přičemž dbaly na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Soud proto ani v tomto směru nezjistil žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vlastní otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí se soud s ohledem na výše uvedené nezabýval, neboť pokud povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nemají správní orgány, tím spíše ji nemůže mít ani soud, který toliko přezkoumává jejich rozhodnutí.
23. Podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e.“ Podle § 87e odst. 1 písm. c) téhož zákona „[n]a zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.“
24. Soud především zdůrazňuje, že ukončení přechodného pobytu na území spojené se stanovením lhůty k vycestování představuje značný zásah do práv cizince, a proto je nezbytné, aby závěry správních orgánů byly řádně podloženy relevantními skutkovými zjištěními. V projednávané věci byla důvodem ukončení přechodného pobytu žalobce skutečnost, že se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství k nezletilému M. B. Podmínkou pro ukončení pobytu tak bylo prokázání toho, že se žalobce skutečně prohlásil za otce nezletilého M. účelově. To ovšem žalobce zpochybňoval s poukazem na shodné výpovědi žalobce a matky nezletilého a na druhou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výpověď jeho babičky, která svá původní tvrzení, na nichž napadené rozhodnutí stojí, označila za nepravdivá.

25. Podle § 3 správního řádu platí, že „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“ Tomuto požadavku však správní orgány v projednávané věci nedostály. Svůj závěr o tom, že otcovství žalobce k nezletilému M. B. bylo určeno účelově prohlášením souhlasem, učinily správní orgány především na základě výpovědi svědkyně K. B. ze dne 5. 4. 2012, přičemž vycházely rovněž z listinných důkazů, a to z rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 21 Nc 942/2008, ze sdělení Magistrátu města Mostu, odboru sociálně-právní ochrany dětí, ze dne 19. 4. 2011, ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 1. 12. 2011 a z výpisů z evidence obyvatel ohledně dětí R. B. Ostatní provedené důkazy (zejména výpovědi žalobce, svědkyně K. B. ze dne 1. 7. 2014 a svědkyně R. B., které správní orgány považovaly za nevěrohodné) závěr o účelovosti prohlášení otcovství vyvracely. Soud se s jednotlivými důkazy seznámil a po jejich posouzení shledal, že obcházení zákona nebylo žalobci dostatečně prokázáno.
26. Ve zmíněném rozsudku Okresního soudu v Mostě je uvedeno, že matrikový otec (žalobce) není skutečným otcem nezletilého, ovšem toto kusé tvrzení není nijak zdůvodněno a z rozsudku není seznatelné, na základě jakých zjištění uvedený soud předmětný závěr učinil a zda v tomto směru vůbec prováděl nějaké dokazování, když otázka otcovství nebyla předmětem daného řízení. Podle názoru zdejšího soudu proto citovaná věta z odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Mostě nemá sama o sobě dostatečnou vypovídací hodnotu a mohla by být považována za podstatnou pouze za předpokladu, že by byla podpořena jinými relevantními důkazy (např. dalšími listinami z předmětného soudního spisu); žádné takové důkazy si však správní orgány neopatřily. Na uvedeném závěru zdejšího soudu nic nemění ani skutečnost, že předmětný rozsudek je veřejnou listinou, neboť o otcovství k nezletilému Okresní soud v Mostě v dané věci nerozhodoval a uvedenou větu zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí prakticky jen mimoděk a zcela mimo kontext. Navíc není vyloučeno, že Okresní soud v Mostě tehdy pouze převzal tvrzení K. B., která dané řízení iniciovala a domáhala se v něm svěřeni nezletilého M. B. do své péče. Soud v této souvislosti dodává, že samotná skutečnost, zda je žalobce biologickým otcem nezletilého M., či nikoli, ještě nic nevypovídá o tom, zda žalobce otcovství k němu prohlásil účelově, resp. zda v době tohoto prohlášení věděl, kdo je jeho skutečným otcem.
27. Jak sdělení Magistrátu města Mostu, odboru sociálně-právní ochrany dětí, ze dne 19. 4. 2011, tak i sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 1. 12. 2011 podle svého obsahu v otázce otcovství nezletilého M. B. vycházejí z toho, co těmto orgánům sdělila K. B., resp. její přítel. Nejednalo se však o svědeckou výpověď těchto osob, nýbrž toliko o zcela neformální vysvětlení zachycené zmíněnými orgány, tudíž je na předmětné listiny třeba pohlížet jako na záznamy o podání vysvětlení *sui generis* a přiměřeně aplikovat § 137 odst. 4 správního řádu, podle kterého „[z]áznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek“. Přítel K. B. ve správním řízení nebyl vyslechnut jako svědek, tudíž jediným použitelným důkazem svědčícím ve prospěch závěrů správních orgánů zůstává svědecká výpověď samotné K. B. ze dne 5. 4. 2012, která ovšem podle názoru soudu nemůže být důkazem dostatečně prokazujícím existenci důvodu pro ukončení přechodného pobytu žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že informace, které svědkyně K. B. sdělila správnímu orgánu prvního stupně při výslechu dne 5. 4. 2012 ohledně otce svého vnuka M. a okolností s tím souvisejících, jsou toliko informacemi zprostředkovanými, neboť svědkyně pochopitelně nebyla přítomna u početí tohoto dítěte a podle svého vyjádření zjevně ani u tvrzeného předání peněz R. B. ze strany žalobce za jeho zapsání do rodného listu. Soud dále zdůrazňuje, že správní orgány nijak podrobněji nezkoumaly, z jakého zdroje informace prezentované svědkyní pocházejí, a navzdory zjevné zprostředkovanosti těchto informací se ani nepokusily jakkoli ověřovat jejich správnost či úplnost, ačkoli se nabízelo provést např. výslech M. S., jehož K. B. označila za biologického otce nezletilého M. a který podle R. B. věděl, že není otcem nezletilého M., nebo výslech přítele K. B., který se při pobytové kontrole provedené policejní hlídkou k otázce otcovství k nezletilému M. rovněž vyjadřoval.
29. Za situace, kdy sama svědkyně K. B. při výslechu dne 1. 7. 2014 dříve uváděné informace o tom, že žalobce není biologickým otcem jejího vnuka M., popřela, vznikla podle názoru soudu správním orgánům povinnost pokračovat v dokazování a pravdivost tvrzení svědkyně přednesených dne 5. 4. 2012 potvrdit, nebo vyvrátit dalšími relevantními důkazy, a to bez ohledu na možnou nevěrohodnost či účelovost v pořadí druhé výpovědi této svědkyně. Soud totiž zastává názor, že je vyloučeno, aby rozhodnutí o ukončení pobytu bylo založeno prakticky na jediné svědecké výpovědi, navíc přednesené osobou, kterou správní orgány při opakované výpovědi hodnotily jako nevěrohodnou. K tomu, aby rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu žalobce mohlo obstát, bylo proto zcela nezbytné opatřit další důkazy podporující závěr o účelovosti prohlášení otcovství žalobcem. Jak již soud vysvětlil výše, za takové důkazy nelze považovat ani kusou větu uvedenou ve výše zmíněném rozsudku Okresního soudu v Mostě, ani procesně nepoužitelná sdělení zachycující vysvětlení K. B. a jejího přítele. Výpisy z centrální evidence obyvatel k dětem R. B. sice ukazují, že nejstarší dcera S. má jako otce evidovaného muže jménem Z. Y., syn M. má jako otce evidovaného žalobce a nejmladší dcera K. nemá v evidenci uvedeného žádného otce, nicméně tato zjištění ještě nic nevypovídají o tom, zda v případě obou starších dětí došlo k účelovému prohlášení otcovství, jak tvrdí správní orgány (a to ve vztahu k panu Z. Y. dokonce zcela bez jakékoli opory ve správním spisu).
30. I kdyby soud přisvědčil argumentaci správních orgánů o nevěrohodnosti či účelovosti výpovědi svědkyně R. B., výpovědi svědkyně K. B. při výslechu dne 1. 7. 2014 a výpovědi žalobce, stále je třeba mít na paměti, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů reálně vycházejí toliko ze zprostředkovaných informací, které při výslechu dne 5. 4. 2012 uvedla svědkyně K. B., později označená za nevěrohodnou. Soud proto shledal, že správní orgány porušily zásadu materiální pravdy vyplývající z § 3 správního řádu, neboť rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Lze tedy shrnout, že správní orgány učinily skutkový závěr o tom, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, aniž by tento závěr měl dostatečnou oporu ve správním spisu, přičemž skutkový stav podle názoru soudu vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Toto pochybení správních orgánů představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce jednání požadoval. Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky bylo stíženo i řízení vedené správním orgánem prvního stupně a zároveň je nezbytné provést doplnění dokazování, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. v zájmu zachování dvojinstančnosti a možnosti obrany v režimu správního řízení zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení tedy bude třeba doplnit dokazování přinejmenším o výsledch M. S., případně o výsledch přítele K. B. a o listiny ze spisu Okresního soudu v Mostě ve věci sp. zn. 21 Nc 942/2008, eventuálně podle uvážení správních orgánů také o jiné relevantní důkazy.
32. Pouze na okraj soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, publ. pod č. 2781/2013 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „[ú]čelovost uzavření manželství ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona ... o pobytu cizinců ... je třeba posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, a to ani když tomu tak od jeho úplného počátku nebylo.“ Nejvyšší správní soud tedy ve své judikatuře připustil možnost konvalidace původně účelově uzavřeného manželství a tuto možnost podle názoru zdejšího soudu nelze vyloučit ani u původně účelově prohlášeného otcovství, pokud otec řádně plní své povinnosti. I touto otázkou by se proto správní orgány měly v dalším řízení zabývat.
33. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „advokátní tarif“), [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. února 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.